

Gyurik Irén

1963-2002

Elhunyt - tragikus körülmények között - 39 évesen egy tehetséges zalai költő.

Írásai a Zalai Hírlapban, a Pannon Tükörben és az Eletünkben jelentek meg. Önálló verskötete *Megdorgált tudat* címmel 1997-ben látott napvilágot, és sok értő, együttérző olvasóra talált.

Amint életét, úgy a műveit is a végletek jellemezték. Végtelenül jó és szelíd tudott lenni.

Ilyenkor a szűk környezet és a földi élet minden apró jelenségét szerette, becézte, féltette a romboló erőktől, és gyermeki bizalommal hitt valamilyen transzcendens hatalomban. Ám túl sokszor megtörtént, hogy érzékenysége miatt kiszolgáltatott, változékony lelkiségét hatalmukba kerítették a destruktív erők és hatások. Ilyen állapotban a bosszúállás, gúny, kétségbeesés és vad agresszió érzelme és hangulata hatalmasodott el egész lényén. Majd - újra meg újra - visszatért gyermeken jó, gyengéd jobik énjé.

Sajnos, megdöbbenő átváltozásait senki sem tudta elviselni, és az egész életét végigkísérő szegénységgel, létbizonytalansággal egyedül maradt. Elhagya-

tottsága teljén, önszántából vetett véget a „végletek játékának”.

Reméljük, hogy akik egy évtizeden át olvasták írásait a megyei napilapban és a Pannon Tükörben, nem fogják elfelejteni a kevés örömből és sok lelki gyötrelomból fakadt, őszinte, megrázó Gyurik Irén verseket.

Fájó szívvel búcsúzunk lapunk munkatársától.

Gyurik Irén önálló kötete 1997-ben jelent meg Nagykanizsán a Czupi Kiadó gondozásában

Gyurik Irén

Porrá zúzassék

Összezúztam mindent,
semmi sem maradt régi életemből...
Olyan erővel vágtam a falhoz,
csataterérré változtak az emlékek,
három halottal.

Rég megbűnhödték mind az álnok tettet,
zsarnok anyám, öngyilkos apám,
s maga az elítélő gyermek.

Magam lennék a túlélő. Istenem,
ha megtartasz engem!...

Anakronisztikus múzsa

Hol vagytok rongyos nappalok,
kis cipó, ég adománya,
hol vagytok szűkülő éjszakák.
hold csontsovány sarlója,
merre a mező, kalászvirág,
hol vagytok bodros fellegek,
morranjatok, villantsatok
égi fényt a verejtéknek,
utat a kis boglyáknak, szekérnek,
utat utat a szegénységnek...

Ottfelejtett utazó

A
búza-
virág fel-
hővé változott,
ring felettem, mint
tengeren a kék vitorlás,
sikli árbocszegetten, szelve
csendesen a habokat. Cseppenként
tovasiklott a nyár. S ha most tél lesz,
hópelyhet ficánkoltató, a bálna torka végleg
elnyel, téged, nap fedélzetén felejtett utazó...

A hajnalt félve

Hegyként morajlik a fennsík.

Az októberi kert szögletéből
a nyári levéltenger maradéka zúdul,
s homályos lesz a szem,
elalszik a föld, a fatörzs, az ág.
Mint homokóra szemcséje, leperreg az év,
s ami van és lesz, lobogva leég,
tűz emészti gyérülő hajjunk.
Aranyból ezüstté ráncosodunk.
Megvakul az ég,
süketebb lesz a föld.
Nem halljuk a hajdani zsongást,
csak a halkán szűrődő zenét,
ahogy átsuhan megmaradt napjainkon.
S rőtre dörzsölt szemünknek
nem válaszolnak az éjszakák,
mert féljük a hajnalt,
mikor elalszik a föld, a fatörzs s az ág.

Egyszer csak...

Egyszer csak nincs mit mondanod.
Mint leborított kavicsok,
ezer felé gurult szét a hangod.

Jutott belőle nagyobb, kisebb.
Mindenkire odatévedt,
mígnem széttaposták az évek.

Egyszer csak vak lett a szemed.
Ami most látsz, csak a tied,
az nem sötétség - ÉLETED...